

Arnošt Vašíček

MYSTERY
FILM

NEJVĚTŠÍ TAJEMSTVÍ TEMPLÁŘŮ

**Je v Čechách ukrytý nejzáhadnější
okultní objekt všech dob?**

MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček

**NEJVĚTŠÍ
TAJEMSTVÍ
TEMPLÁŘŮ**

**Je v Čechách ukrytý nezáhadnější
okultní objekt všech dob?**

MYSTERY FILM
Ostrava 2015

Arnošt Vašíček: NEJVĚTŠÍ TAJEMSTVÍ TEMPLÁŘŮ

Mystery Film, Ostrava 2015, první vydání

Copyright © Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie © Arnošt Vašíček, Profimedia a archiv Mystery Filmu

Obálka, grafická úprava a sazba: Daniele Janošcová

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film

Ostrava 2015

ISBN 978- 80-87730-35-5

Obsah

DOBYVATELÉ CHRÁMOVÉ HORY	9
Pod vlajkou předurčení – Brána na nebesa	
ARCHA ÚMLUVY.....	22
Desky s božím písmem – Hlas zpod křídel cherubů – Nejasný osud – Zatykač na královnu ze Sáby	
NEBESKÝ VŮZ.....	44
Případ létajícího domu	
PROKLETÝ POKLAD	56
Věž osmera blaženství – Falešná stopa? – Dva podezřelí – Nekonečné pátrání – Dánsko – Amerika – Polsko	
STÍNY POD KAPLÍ.....	79
Monogram, nebo kryptogram? – Zakódovaný podpis	
BAFOMET	115
Spiknutí čarodějů – Podezřelá hlava – Zakázaná relikvie? – Magické lebky – Uctívači démona?	
TAJUPLNÝ KOSTEL	158
Templářská šifra – Ďáblovo sídlo – Samá voda, nebo přihořívá?	

*Existují ještě nějaké templářské poklady? Bezpochyby.
Louis Charpentier*

Dobyvatelé Chrámové hory

Hrstka rytířů prostupovala posvátnou horou. Razili tunel hluboko pod místem, na něž kdysi dávno shlédli samotný Hospodin a kde později stával Šalomounův chrám. V přísném utajení hledali hmatatelné svědectví z dob, kdy zasvěcenci rozmlouvali s Bohem a na vlastní oči směli spatřit tváře jeho Poslů.

Namáhavé pátrání trvalo léta. Co přineslo? Co odhalilo? Proč byly jeho výsledky tak úporně střeženy? A proč o nich ani dnes téměř nic nevíme?

Rytíři Templu střežili poutní cesty ve Svaté zemi a v případě potřeby se zúčastňovali tažení proti Saracénům, tvrdí jednohlasně historikové. Ale co se dělo předtím, než byl řád oficiálně založen, po oněch devět let, kdy jeho budoucí členové působili v Jeruzalémě jako laické bratrstvo? Nikdo je neviděl na bojišti. Dlouhé týdny setrvali ve svém sídle. Chránění jeho masivními zdmi před očima nežádoucích svědků, sestupovali kamsi do podzemí. A pokud vyrazili ven, pak jen proto, aby na svých koních uspořádali tajnou výpravu do odlehlých částí země.

Co tedy bylo jejich skutečným cílem?

Templářský řád představuje jednu z nejtajemnějších společností lidských dějin. Jeho velmistři a přední rytíři ovládali utajované nauky Západu i Východu, byli obeznámeni s poznatky starověkých mudrců i technickými dovednostmi,

kteří notně předběhly svou dobu. Odhalili zakódované principy posvátné geometrie a rozluštili božský zákon ovládající číslo, váhu a míru. Našli klíč k dávno zapomenutým dveřím, za nimiž se skrývalo poznání z dob zlatého věku lidstva.

Neobvyklé vědomosti, které templáři získali, byly zcela jistě určeny jen úzkému okruhu zasvěcenců. A ctihodní velmistři řádu důsledně dbali na to, aby to tak zůstalo navždy. Libovali si v kryptogramech, šifrách a přísně tajných úkrytech. Svým následníkům přenechávali poselství obklopená mnoha otázkami. Ačkoli se sami snažili odhalovat zapovězená tajemství, když se jim to povedlo, okamžitě je zabalili do neprůhledné roušky. Spolehlivě drželi jazyk za zuby. Okolní svět věděl jen pramálo o tom, co se opravdu děje za mohutnými zdmi templářských hradů a komend.

A jak už tomu bývá, kam neproniká světlo, kde je vše obklopeno mlhou fascinujících domněnek a vzrušujících nejasností, tam vzniká úrodné podhoubí pro kvas mýtů a legend.

Člověk až žasne, co vše je templářům přičítáno. Našli prý archu úmluvy, vykopali stroj na manu a získali svatý grál. Pomáhali dokonce pašovat proslulé plátno s otiskem Kristova těla z Cařihradu do Benátek a zcela jistě...? Zkrátka jsou podezíráni téměř ze všeho. Neexistuje snad jediný starozákonní kultovní předmět, který jim neměl projít rukama. Navíc dokázali nashromáždit obrovský majetek. Veškeré cennosti řádu – svátosti, relikvie a náboženské objekty, ani zlato a drahé kameny – se ale nikdy nenašly a jsou prý dodnes uschovány v důmyslných skrýších. Pravděpodobně někde v Evropě, možná až v Mexiku nebo dokonce na Oak Islandu u kanadského pobřeží, jak tvrdí nejodvážnější spekulace.

Nelze popřít, že ani s postupem času, rostoucími poznatky historiků a novými archeologickými objevy záhad okolo templářů neubývá. Právě naopak – pyramida tajemství, navršená nad existencí jejich tajuplného společenství, spolehlivě roste.

Pod vlajkou předurčení

Templářský řád založilo devět rytířů. Byla to pouhá náhoda, nebo zásah nezvratného osudu?

Podle Pythagora je číslo základnou všech věcí. Není to jen abstraktní pojem, který si člověk vytvořil pro praktickou potřebu, ale princip, na němž stojí celý vesmír.

Skoro všechny staré civilizace se pokoušely najít skrytý význam čísel a jejich vzájemné souvislosti s děním na zemi. Věřily, že určitá čísla nebo jejich kombinace vysílají energii, která spojuje viditelné s neviditelným, pozemské s nadpřirozeným, může buď něco ochránit, nebo naopak zničit.

Veškeré dění ve vesmíru, osud jedince, národů i celého lidstva tedy určují čísla, která jako by žila svým vlastním životem a hrála s námi jakousi hru, v níž nic není náhodné a vše souvisí se vším.

Existují náznaky, že i Bůh přikládá číslům zvláštní význam.

Nejzáhadnějším textem v dějinách lidstva je prvních pět knih Starého zákona. Všechny sice nesou jméno Mojžíšovo, ale podle tradice byly nadiktovány samotným Hospodinem. Židé je nazývají Sefer Tóra a opírají o ně svou víru. Není posvátnější sdělení, proto se s ním zachází podle přesně stanovených pravidel. Tóra je psána starobylým hebrejským písmem a má celkem 304 805 znaků. Ty se při prepisování musely přenášet s maximální přesností – kdyby byl byť jediný znak špatně napsán, zaměněn nebo dokonce vynechán, byl by celý svitek Tóry bezcenný a jako takový zničen. Podle Židů sám Hospodin svůj lid pověřil, aby Tóru pečlivě střežil a zachoval až do konce věků.

Proč taková důsledná opatření? Skrývá Tóra daleko více informací, než nabízí pouhé přečtení?

Rabíni se v ní usilovně snažili nalézt skryté významy a souvislosti. K výkladu využívali i toho, že v hebrejštině je každé písmeno zároveň číslo. Každé slovo má svou číselnou hodnotu. Každá řada čísel se dá převést do podoby textu. A Tóra bezpochyby má číselnou strukturu. Shody, které se postupně podařilo odhalit, jsou fascinující.

Číslo božího jména JHWH má číselnou hodnotu 26. Je to dvojnásobek 13. Také pojmenování všeho, co s Hospodinem úzce souviselo, má číselnou hodnotu, která je vždy nějakým násobkem 13. Ať již je to vyznání víry: Hospodin je jeden, Hospodinova sláva, hora Sinaj, na níž předal Mojžíšovi desatero přikázání, chrámové pojmy jako Svatyně svatých, svatostánek, jména sloupů v Šalomounově chrámu... Číslici 13 symbolizuje i dvanáct izraelských kmenů se svým pastýřem Hospodinem a dvanáct apoštolů s Kristem.

Oproti tomu devítka je synonymem tajemství. Král Artuš měl devět majordomů a jeho hrad střežilo devět strážců s devíti psy. Germánský Ódin, bůh smrti, magie a šamanských kouzel, visel na dubu devět dnů a devět nocí, než dospěl k moudrosti a vynalezl runové písmo. Z jeho kouzelného prstenu Draupniru se každou devátou noc vyloupne dalších osm prstenů, aby vytvořily společenství devíti. Magický kruh musí mít průměr devět stop. V tantrické tradici se mluví o devíti strážcích středu světa. Existuje legenda o devíti pánech, o devíti neznámých. Také u nás je devítka spojována s tím, co je magické nebo alespoň nevysvětlitelné. Pro čarování se užívalo devatero kvítí. Neznámé krajiny ležely za devatero horami a devatero řekami. Na štědrovečerním stole muselo být devět pokrmů. Známe devítihlavou saň. Když si neumíme vysvětlit, proč kočka přečká téměř cokoliv, říkáme, že má devět životů...

Jestliže třináctka je číslem Boha, pak devítka souvisí s jeho úhlavním protivníkem. V Dantově Božské komedii má peklo

devět kruhů. V tom posledním, devátém, čeká na hříšníky samotný satan.

S ohledem na duchovní rozměr obou čísel se zdá být skoro zákonité, že nejtajemnější řád na světě založilo zrovna devět mužů. A možná zde nacházíme i vysvětlení, proč templáři, kteří na počátku přijali název Chudí rytíři Krista, skončili jako velmi zámožní uctívači ďábla.

Brána na nebesa

Žádost zněla prostě: urozený Hugo de Payens chtěl spolu s dalšími osmi rytíři ustavit nový náboženský řád a věnovat se ochraně poutníků. Všichni složili slib osobní chudoby, čistoty a poslušnosti. V jeho duchu se postupně vzdali majetku ve prospěch bratrstva. Jeruzalémského krále Balduina II. prosili pouze o jediné – aby se směli usadit v jednom z křídel jeho paláce. Přesněji řečeno v té části budovy, která stála na místě, kde před tisíci lety nechal král Šalomoun zbudovat proslulý Hospodinův chrám.

Bylo jim vyhověno.

Psal se rok 1118. Od okamžiku, kdy bojovníci první křížové výpravy dobyli Jeruzalém, uplynulo téměř dvacet let. Z Evropy připlouvali věřící toužící navštívit Kristův hrob a další památná místa spojená s hlavními událostmi křesťanství. Na cestě z přístavu v Jaffě do nitra Svaté země je často přepadávaly tlupy loupeživých beduínů. Hrstka – byť statečných a udatných – rytířů by zcela jistě nestačila zajistit bezpečí početných karavan, a jak víme, ani se o to nepokusila. Jejich řád v prvních devíti letech své existence neudělal v tomto ohledu vůbec nic, nezúčastnil se ani jedné bitvy a dokonce ani nepřijímal nové členy.

Proč tedy vůbec vznikl a z jakého důvodu se usadil právě na Chrámové hoře? Protože jeho zakladatelé potřebovali dokonalé krytí pro tajné pátrání v samém srdci Jeruzaléma?

„Existují důkazy, že templáři byli přinejmenším částečně ovládnuti záhadnou skupinou, která v naší době získala slávu jako převorství sionské, ve dvanáctém století však byla zřejmě nazývána sionským řádem. Tito mužové, a se vši pravděpodobností i vůdci templářských rytířů, byli zřejmě zasvěceni do nějakého tajemství, měli zvláštní znalosti o pokladu nějakého druhu, ukrytém pod Chrámem,“ uvádí spisovatel Keith Laidler a dodává, že: „... někteří členové sionského řádu zřejmě měli židovské předky a byli spojeni s domem Davidovým.“

Měli tedy informace z první ruky? Věděli, že na místě, které si zvolili za své sídlo, je ukryto cosi nesmírně cenného a byli pověřeni se toho zmocnit?

Je tato odpověď rouhání a znesvěcení dobrých úmyslů zakladatelů řádu, nebo pro její podporu najdeme dostatek důkazů?

Místo, které si rytíři vybrali, je opředeno tolika tajemstvími, až se tají dech. Nejposvátnější z posvátných. Doslova epicentrum zázraků a hlavních událostí tří velkých monoteistických náboženství. Judaismus, křesťanství a islám se v Jeruzalémě velmi často setkávají a mísí, ale žádný jiný bod není jejich tak zjevným průsečíkem jako biblická hora Mórija, později nazývaná Chrámová hora. V žádné jiné lokalitě se minulost všech tří duchovních proudů neprolíná tak mocně a intenzivně.

Na plochem kamenném vrcholu této hory se před tisíci lety praotec Abraham chystal obětovat bohu svého syna Izáka. Už sáhl po noži, když byl zastaven hlasem božího posla, který k němu promlouval odněkud shůry:

„Nevztahuj na chlapce ruku, nic mu nedělej! Právě teď jsem poznal, že jsi bohabojný, neboť jsi mi neodepřel obětovat svého jediného syna.“ Abraham se rozhlédl a vidí, že

vzadu je beran, který uvízl rohy v houští. Šel tedy, vzal berana a obětoval jej v zápalnou oběť místo svého syna. Tomu místu dal Abraham jméno Hospodin vidí. Dosud se tu říká: Na hoře Hospodinově se uvidí. (Gn 22, 12–15)

Neobvyklou událost popisují bible i korán. Není to ale jen dramatické líčení nesmírné pokory a oddanosti, v textu je ukryto tajemství. Na jeho počátku Bůh chtěl Abrahama vyzkoušet a řekl mu: „Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do země Mórija a tam ho obětuj jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím!“ (Gn 22, 2)

Abraham v té době žil v Beer-šebě. Cesta s Izákem a dvěma sluhy mu trvala tři dny.

„Když přišli na místo, o němž mu Bůh pověděl, vybudoval tam Abraham oltář, narovnal dříví, svázal svého syna do kolce a položil ho na oltář, nahoru na dříví. I vztáhl Abraham ruku po obětním noži, aby svého syna zabil jako obětního beránka.“ (Gn 22, 9–10)

Šťastný konec již známe. Tento strhující příběh jsem četl mnohokrát a až dosud si neuvědomoval, že obsahuje záhadu: proč byl Abraham poslán tak daleko? Proč nemohl důkaz své víry předložit přímo v Beer-šebě, kde zasadil, jak víme z předchozí biblické kapitoly, „... tamaryšek a vzýval tam jméno Hospodina, Boha věčného“ (Gn 21, 33)? Z jakého důvodu měl velmi tvrdou zkoušku poslušnosti vykonat až na hoře Mórija, která se do té doby zdála být pouze bezvýznamným kusem skály?

Místo bylo zcela jistě vybráno záměrně. Podle jakých kritérií? Chtělo by se zeptat současným jazykem a ve stejném duchu odpovědět: protože umožňovalo kontakt mezi zemí a nebesy.

Abraham zde slyšel hlas Božího posla.

Také další příslušník jeho rodu – král David, kterého podle bible dělilo od Abrahama čtrnáct pokolení – se na stejném

místě setkal s andělem. Stalo se tak pár let po roce 1000 před Kristem, kdy byl již Jeruzalém hlavním městem. Poté, co David proti vůli Hospodinově nařídil sčítání lidu, dostal prostřednictvím svého vidoucího (proroka) Gáda na výběr trest: „Toto praví Hospodin: Zvol si: tři roky hladu, nebo tři měsíce být ničen protivníky a stíhán mečem nepřátel, anebo po tři dny Hospodinův meč, totiž mor v zemi, a Hospodinův anděl bude šířit zkázu po celém izraelském území.“ (1 Pa 21, 11–12)

David se rozhodl, že raději padne do rukou božích než lidských. Hospodin tedy dopustil na Izrael mor. Sedmdesát tisíc mužů zahynulo.

„Bůh vyslal k Jeruzalému anděla, aby v něm šířil zkázu. Ale když šířil zkázu, Hospodin shlédl a pojala ho lítost nad tím zlem. Řekl andělu, jenž šířil zkázu: ‚Dost! Již přestaň!‘ Hospodinův anděl stál právě u humna Ornána Jebúsejského. David se rozhlédl a uviděl Hospodinova anděla, jak stojí mezi zemí a nebem. V ruce měl tasený meč, napřažený na Jeruzalém. David a starší, zahalení v žíněná roucha, padli tváří k zemi.“ (1 Pa 21, 15–16)

Anděl rozhodně nebyl nějaký snový prelud. Viděl ho také majitel humna Ornán. Čtyři synové, kteří byli s ním, se přitom skrývali. Proč? Vyděsilo je, co spatřili? Byli tedy dalšími očitými svědky?

Takzvaný meč musel být nějaká hrozná, do té doby nevídaná zbraň. Jak se dozvídáme později, zkušený válečník David jím byl velmi vystrašen. A je zde ještě jedna zvláštní okolnost: nešlo o pár okamžiků, o jakýsi „prchavý úkaz na obloze“. Přítomnost Božího posla musela být trvalejší. Bible totiž vypráví, že David dostal prostřednictvím proroka Gáda příkaz postavit na daném místě oltář. Začal tedy jednat s Ornánem o koupi jeho humna. Nějakou chvíli se dohadovali. Ornán chtěl dát králi svůj pozemek darem a přidat dobytek a dříví potřebné k vykonání oběti. David to odmítl. Zaplatil za místo šest

set šekelů zlata, vybudoval oltář, obětoval zápalné a pokojné oběti a vzýval jméno Hospodina. „Ten mu odpověděl ohněm seslaným z nebe na oltář pro zápalné oběti.“

Teprve tehdy byla trestná akce ukončena. „Hospodin pak poručil andělu, aby schoval meč do pochvy.“ (1 Pa 21, 26–27)

Zdá se tedy, že celou tu dobu byl anděl, stojící mezi nebem a zemí, přítomen.

David se rozhodl, že na místě, kde ho Hospodin vyslyšel, postaví chrám a nechá do něj přenést archu úmluvy a svaté boží náčiní. Začal shromažďovat obrovské množství kamených kvádrů, cedrové dřevo, železo a měď. Vykonal mnoho příprav, ale protože vedl četné války a byl obtížen prolitou krví, bylo souzeno, aby dům boží vybudoval až jeho syn Šalomoun.

Když byla o něco později velkolepá stavba dokončena a schrána vnesena dovnitř, král dlouze prosil boha, aby vyslyšel prosby svého lidu i cizinců pro své jméno, kterému dal spočinout v novém chrámě. A tehdy se stalo něco úžasného.

„Když Šalomoun dokončil svou modlitbu, sestoupil z nebe oheň a pohltil zápalnou oběť i díly obětního hodu a dům naplnila Hospodinova sláva. Kněží nemohli do Hospodinova domu vstoupit, neboť Hospodinova sláva naplnila dům. A všichni Izraelci viděli sestupující oheň i Hospodinovu slávu nad domem, klesli na dlažbu tváří k zemi, klaněli se a vzdávali chválu Hospodinu...“ (2 Pa 7, 1–3)

V noci se Hospodin ukázal Šalomounovi znovu a potvrdil výjimečnost chrámu. „Mé oči budou otevřené a mé uši ochotné slyšet modlitbu na tomto místě. Nyní jsem tento dům vyvolil a oddělil jako svatý, aby tam navěky dlelo mé jméno; mé oči a mé srdce tam budou po všechny dny.“ (2 Pa 7, 15–16)

Šalomounův chrám byl v roce 586 př. Kr. zničen vojsky babylonského krále Nebúkadnesara. Novou, ještě větší, ale méně honosnou svatyni vystavěl Zorobabel, později ji zvelebil